

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2016 r.

sprawy **D. L.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. oraz 244 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 21 sierpnia 2015 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego

w T. z dnia 17 kwietnia 2015 r.

p o s t a n o w i ł:

1 - oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,

2 - obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego, których miałby dopuścić się Sąd Okręgowy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonany przez Sąd I – instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie

od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Z perspektywy oceny sformułowanych w niniejszej sprawie zarzutów kasacyjnych podnieść należy, że w istocie stanowią one próbę uczynienia z postępowania kasacyjnego trzeciej instancji kontroli orzeczenia. Stanowczo zatem stwierdzić należy, że celem postępowania kasacyjnego nie jest ani powielająca kontrolę apelacyjną ocena rozumowania sądu *meriti* ani kontrola przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych.

Tymczasem w kasacji dosłownie powielone zostały zarzuty, które postawiono w apelacji. Brak natomiast w kasacji zarzutu wadliwego rozpoznania skargi apelacyjnej - art. 433§1 k.p.k. Powyższe jednoznacznie dowodzi, że kasacja ponownie skierowana została przeciw ustaleniom dokonany przez Sąd Rejonowy, nie zaś Odwoławczy.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Odwoławczy nie mógł naruszyć art. 196§3 k.p.k. gdyż to nie ten Sąd dopuszczał dowód z opinii biegłego M. R.

Trudno też przyjąć a priori, że wszystkie osoby wykonujące zawód policjanta są wykluczone z kręgu osób, które mogą zostać biegłymi sądowymi. W niektórych specjalnościach kryminalistycznych oznaczałoby to wszak co najmniej bardzo drastyczne ograniczenie grupy osób posiadających odpowiednie kwalifikacje. Tak więc przedmiotem ocen i zarzutów powinna być raczej wartość samej opinii, nie zaś miejsce zatrudnienia biegłego. Jak słusznie wskazał to Sąd Odwoławczy, M. R. wpisany był na listę biegłych prowadzoną przez Sąd Okręgowy i brak podstaw do podważania jego kwalifikacji zawodowych.

Zauważyć też należy, że zarzuty podniesione w apelacji, zostały wnikliwie rozpoznane przez Sąd i szczegółowo omówione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Nieco odmienna sytuacja miała miejsce w odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 201 k.p.k. W tym przedmiocie bowiem nie tylko został postawiony zarzut w apelacji, ale również złożono wniosek dowodowy, który został oddalony na rozprawie odwoławczej w dniu 21 sierpnia 2015r.

W tym zatem zakresie możliwe było wprost skarżenie kasacją decyzji Sądu Odwoławczego.

Również jednak ten zarzut ocenić należy jako oczywiście bezzasadny. Postanowienie Sądu o oddaleniu wniosku dowodowego zostało ogłoszone i uzasadnione (k.520). Rozwinięcie zaś tego uzasadnienia ze szczegółowo podanymi argumentami znajduje się w uzasadnieniu wyroku tego Sądu (k. 541 – 545).

Podstawową zaś okolicznością jest to, że uzasadnienie kasacji nie zawiera w istocie jakiejkolwiek argumentacji wskazującej na wadliwość wnioskowań Sądu Okręgowego, lecz w sposób bardzo lakoniczny stwierdza, że nadal podtrzymuje prezentowaną dotąd linię obrony. Ten sposób redakcji skargi kasacyjnej dodatkowo przekonuje, że nie jest ona adresowana do rozstrzygnięcia Sądu Odwoławczego, lecz do ustaleń faktycznych i ocen dokonanych przez Sąd I - instancji

W tej sytuacji zatem, żaden z zarzutów naruszenia prawa procesowego, nie mógł zostać uznany za zasadny, choćby w najmniejszym stopniu.

Przypomnieć też warto, że Sąd Najwyższy, zgodnie z dyspozycją art. 536 k.p.k. rozpoznaje kasację wyłącznie w granicach podniesionych zarzutów, a wyjątkowo jedynie szerzej, gdy zachodzą okoliczności wskazane w art. 439 k.p.k., co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.